

Medlemsbrev 2022 / 3

Slava Ukraini = Leve Ukraina

Vi startar vår resa från Örnsköldsvik med en fullastad lastbil - välfylld med mat, vatten och kläder. Det är med blandade känslor vi reser. En lång resa i trailern, in i ett land som är mitt i ett krig. Men - de vi ska besöka, lever i krigets närhet varje dag. Vi ska hälsa på och sen kan vi återvända till vårt trygga Sverige, där vi upprörs över stigande kaffepriser. Det är skillnad. Vid färjan kommer våra reskamrater. Två minibussar, en stor-ambulans och ett gäng trevliga chaufförer. Några av oss har aldrig mötts tidigare, men vi kramar om varandra och känner att vi jobbar för samma viktiga sak.

Det visar sig att ambulansen saknar några viktiga dokument, så Bertil får tag på en person som sätter sig i bilen och kör 2 timmar direkt till färjan. Han hinner precis! Medan vi väntar lastar vi gods som finns vid färjeterminalen och fyller även de två minibussarna. Bra att inte köra med tomma fordon. Efter 18 timmars lugn färd med färjan kliver vi av i Gdansk, Polen. Många mil genom landet och vi stannar ett par mil innan gränsen och sover. På morgonen kommer de övriga fordonen, vi tankar och åker tillsammans mot gränsen. Vi närmar oss äntligen vårt slutmål Ukraina - och vi möts av en 1,5-2 mil lång lastbils kö in mot den polska tullen. Vi som hjälpsändning kör förbi kön hela vägen in mot tullstationen och stannar när vi endast har några bilar framför oss. De chaufförer som stått mycket längre än oss och väntat, hjälper till genom att släppa förbi alla våra 4 fordon. De backar och flyttar på sig - Vi genar över parkeringar, och tränger oss in medan vi vinkar tack till de fantastiska medmänniskorna! Efter mindre än 2 timmar har vi så tagit oss igenom hela den polska tullen.

Minisjukhus

Det är 38 grader varmt utanför lastbilen, så det går åt många vattenflaskor. Ambulansen och de två bilarna får ta personbilfilen och åker före in mot Ukraina. Serhii möter upp dem och börjar med pappersarbetet. Efter att vi passerat "bommen" och lämnat Polen så blir det väntan på bron i ingenmansland, men sen är vi framme vid gränsen mot vårt älskade Ukraina! Efter pass- och dokumentkontroll åker vi in för omlastning. Vi backar emot en ukrainsk trailer och all last byter bil. Inne i det svala tullhuset får vi ett kärt möte med vår goda vän från Berdychev som är där för att hämta en av bilarna, som skänkts av några svenskar med riktigt stora hjärtan. Bilen ska användas för att hjälpa flyktingar som kommit till byarna runt deras stad. Många av dem kommer från Bucha, Irpin och flera av de samhällen som skrivits så mycket om i media. De har ett fantastiskt hjälparbete som Filippus stöttar med glädje.

En grupp med representanter från regeringen kommer till tullen för att träffa oss och för att se den stora ambulansen vi har med. De tackar för all den hjälp de fått och får från Sverige via Filippus. En av ambulansförarna visar och berättar lite hur den fungerar. Den är som ett "minisjukhus" med 4 bäddar. Vi lämnar 2 av chaufförerna vid tullen och de ska på egen hand ta sig till flyget hem till Sverige. Serhii ordnar så att de får åka över gränsen med en bil som står i kö på väg mot Polen. Efter totalt 6 timmar genom både den polska och ukrainska tullen lämnar vi området och äntligen

är vi på riktigt inne i Ukraina! Det har gått otroligt bra och smidigt, såklart med hjälp av Serhii. Han gör det möjligt! En poliseskort med blåljus möter upp och kör före mot sommarhemmet. Vi passerar flera militära checkpoints på vägen, men vi behöver inte stanna eftersom vi har poliseskort. Efter vägen stannar vi och äter en korv ute i solskenet. Allt känns som vanligt, men inget är ändå som vanligt. Det är en 3,3 mil lång kö med lastbilar som väntar på den ukrainska sidan för att komma över till Polen. Serhii berättar att det tar 10 dagar att komma längst fram i kön. På flera ställen passerar vi grävda skyttegravar längs med vägarna. Vid nästan varje bro står soldater vid checkpoints.

Förändrat liv

Vi landar till slut på sommarhemmet i solsken och bland många människor. Ett helt annat, förändrat sommarhem. Inga sommarläger för barn och ungdomar längre. Nu är det ett flyktingläger. Ungefär 100 människor bor här på heltid. Man lever sitt liv, äter mat, sover - och allt är man tvungen att göra tillsammans. Från frihet i sitt eget hus och jobb hemma i Charkiv, till sovsal med flera andra familjer. Vilket förändrat liv. Men ändå - ett liv. För det fanns inget alternativ när de flydde från kriget. Det finns klara regler för att allt ska fungera. Alla hjälps åt med det som behöver göras. Man har olika ansvarsområden. I matsalen äter man frukost, lunch och middag - vi bjuds på god soppa, stekta ägg, kyckling

och annat gott. Många av ingredienserna har kommit med hjälpsändning bl.a från oss i Filippus. Känns fint att se att äggen från Banafjäl kan mätta de 100 flyktingar i Lutsk!

Tårar av lycka när jag får krama om Vera, min goda vän och Serhiis fru. Som jag har saknat hennes klokhet och fina sätt. En kvinna som har gått och går igenom så mycket, men ändå är så stark! Vi får möjlighet att prata med varandra - som vanligt på engelska och med kroppsspråket som också fungerar. Äntligen får jag hålla lille El-Mir som föddes på krigets första dag. Vilket underverk! El-Mir betyder "Guds frid" och det behöver det ukrainska folket just nu. Nästa förmiddag kommer en delegation med representanter från regeringen, överläkare, barnläkare, läkare från fronten med flera. Våra ambulansförare demonstrerar ambulansen och alla funktioner. De överlämnar en hjärtstartare och allt kommer att gå österut, mot kriget. Vilken tacksamhet de uttrycker! Vi tar kort med hela gruppen och avslutar med ett unisont "Slava Ukraini"! Det känns rakt in i hjärtat.

Efter lunch åker vi med Serhii på en tur till närmsta by. Efter att ha badat fötterna i en solvarm sjö, besöker vi ett hus där det bor två barnfamiljer. Ett fattigt hus, med fina människor. En av våra ambulanssköterskor undersöker barnen, som verkar må bra. Vi kommer överens om att skicka blöjor till de yngsta barnen senare under dagen. På kvällen kommer flera från regeringsdelegationen tillbaka till oss och har med sig ljuvligt god ukrainsk korv som vi grillar. En av männen, en läkare, berättar att han var på plats utanför Kyiv i Bucha och Irpin när städerna öppnade upp igen efter att de ryska soldaterna lämnat. De bilder han visar bränner sig fast på näthinnan. Det går inte att förstå den ondska som mötte dem den dagen. Männen berättar att de tycker om att vara på sommarhemmet. Det känns gott att vara där. Precis så känner vi alla. En plats där man vill vara. En fridfull plats.

42 timmar och 41 minuter

Tidigt nästa morgon bär det av mot gränsen i ösregn. Ungefär som det känns att behöva lämna familjen Porokhnavets, människorna på sommarhemmet och landet. 42 timmar & 41 minuter. Så långt blir vårt besök inne i Ukraina. Vi kliver in i Filippus lastbil och redan efter 20 minuter har Serhii med hjälp en tullare med samma namn, tagit oss igenom hela det ukrainska tullområdet och vi kör över bron i ingenmansland. Våra vänner som körde ambulansen in, får gå längst fram i bilkön och får lift in i Polen. Nu börjar vår väntan på att få komma in i Polen. Små, små steg framåt och sen väntan igen. Dubbla filer med lastbilar rullar sakta framåt. Kommer vi att

bli skickade på trailer-röntgen? Om vi skickas dit rullar timmarna fort i väg.

Bertil har under natten legat och räknat på hur länge vi kan bli kvar i tullen innan vi missar färjan i Gdansk. Senast 20:00 behöver vi lämna tullen för att hinna. Det är kaos, trångt och riktigt besvärligt. Lastbilar precis överallt. Det handlar om centimetrar för att passera på vissa ställen. Men - än en gång öppnas vägen och vi får hjälp av tulltjänstemän och andra chaufförer för att ta oss fram. Vi slipper röntgen och det tar bara 4 timmar tills vi rullar mot Gdansk igen.

Vilken resa vi fått vara med om. Det jag tydligast tar med mig är den trotsiga kampen och orken att vilja fortsätta hjälpa sitt land och sitt folk. Med risk för sitt eget liv lastas bilarna med hjälp och körs direkt till krigsområdena. Vilket mod. Serhii berättar när vi sitter ner tillsammans den sista kvällen att han fullt och fast litar på att Gud är med dem. Trots kriget, så har Gud en plan med dem och deras liv. Därför stannar de och fortsätter arbetet och kampen, som på inget sätt är enkel. Hemma i sitt älskade Ukraina.

/Anna Sjöström

Sedan kriget i Ukraina startade har hjälporganisationen Filippus i Örnsköldsvik kört över 30 lastbillass med förnödenheter till det drabbade landet. Och än finns inga planer på att sluta. Nu ska ytterligare fem lastbilar med material och en buss med snickare köras ner. – Vi driver ett sommarhem för barn i Ukraina och sedan kriget startade är det en flyktingförläggning. Det är inte vinterbonat så nu ska vi åka ner och isolera, byta tak och montera värmepumpar, säger Bertil Sjöström som är kassör och reseplanerare hos Filippus.

Totalt handlar det om närmare 50 ton material. – Det är elva värmepumpar, plåttak, virke, takstolar, brädfodring, färg, ventilation, toalettstolar och sådant som behövs för att dra el. – En del är skänkt, en del har vi fått till väldigt bra pris och folk skänker pengar för att vi ska kunna köpa det som behövs. Sista lasset med 21 snickare lämnar Örnsköldsvik

på fredag morgon och förväntas anlända i Lutsk i nordvästra Ukraina under söndagen. En av snickarna är 44-årige Josef Lundkvist från Västeralns. – Jag ska snickra, bygga och leda byggandet. Vi är frivilliga allihop som ställer upp. Alla är inte nödvändigtvis snickare. Många är händigare och vill hjälpa till. Jag ska se till att alla kan arbeta effektivt, säger han. Mycket är det som ska packas för lasset som avgår under fredagen. På plats väntar fem intensiva dagar. – Det kommer bli mycket. Tittar jag på ett liknande projekt här hemma är fem dagar inte rimligt. Skulle mitt

företag göra det pratar vi veckor, säger han och fortsätter: – Vi har planerat allt via bilder och Facetime. Det blir spännande och en utmaning. Han är dock positiv till åtagandet. – Vi jobbar i ett lag och alla vill bidra och få det gjort så snabbt som möjligt. Då brukar det kunna gå snabbare än ett sju till fyra-jobb. Snickaren Josef Lundkvist från Västeralns är en av de som ställt upp frivilligt till att åka till Ukraina och renovera flyktingboendet. Att få hjälpa Filippus är något han funderat på och velat göra under en längre tid. – Jag kände mig manad att göra det här. Jag har velat göra något som har betydelse för andra. Det är något i hjärtat som gör att jag vill hjälpa människor. Trots att resan går till ett krigsdrabbat land är han inte orolig. – Mina barn har varit oroliga men Ukraina är ganska stort. Visst det är ett land med krig i, men jag känner mig inte otrygg. Det är långt till fronten. 21 personer från Örnsköldsvik

kommer åka till Ukraina för att hjälpa till. Elva värmepumpar, plåttak, virke, takstolar, brädfodring, färg, ventilation och toalettstolar är bara en del av det som ska fraktas till Ukraina. Josef Lundkvist och Bertil Sjöström ser spant fram mot projektet. På fredag avgår ett lass med två lastbilar och en buss. Snickaren Josef Lundkvist hade mycket att stå i under tisdagen när det skulle

packas. Väl i Ukraina väntar fem fullspäckade dagar med renovering.

(Källa: Örnköldsviks Allehanda,

7 september 2022, Robbin Norgren)

storköks-utrustning som sedan tidigare rustat upp sommarhemmets kök. Det har nu kapacitet för att utspisa 100 interna flyktingar dagligen. Sergei berättade att mängden Polarbröd som distribuerats har verkligen hållit svälten borta i Charkiv

Vi är en stiftelse som vilar på kristen grund och är politiskt oberoende. Vi riktar ett stort tack till alla ni i företag, föreningar, församlingar och enskilda som ger gåvor. Att vi under 30 år nu uppfattas som seriösa aktörer gör att de underlättar för oss i tullen. Papper som ska godkännas för att transporter och även att förnödenheter kommer rätt. Vi vill också samarbeta och hjälpa andra som vill skicka material och fordon. När vi gör en tillbakablick på de senaste 5 åren, så är det svårt att forma orden. Vi vet att ifrån det att grunden lades till samlingslokalen som sedermera blev kyrkan Betel. Sommarhemmet har för gatubarn och församlingsläger nu blivit ett hem för dessa interna flyktingar. Under hösten har vi fokus på att vinterbona sommarhemmet och lägga nytt tak. Precis i skrivande stund så har dessa volontärer fyllt bussen och tillsammans med 2 trailers transporterats ner. Vi vill att

dessa flyktingar ska kunna bo kvar där i väntan på att de ska kunna återvända till sina krigsdrabbade hem. Sergei kom med familj till Ö-vik för en kort återhämtning en vecka i augusti. Det var med regeringens stöd som de fick utresetillstånd. Och någon osäkerhet för att återvända till Lutsjk och sommarhemmet fanns inte. Vi vet att det är vårt uppdrag i Herren och att vi är på rätt plats. Han har utvidgat vår tjänst genom lidande och tårar. Herren är med i allt och han förser och försörjer. Vi ärar Gud och vi ärar vår Nation. //Redaktionsrådet

under sommaren. Filippus arbetar nu därför med att få in pengar för att kunna isolera och brädfodra åtminstone en av sovsalarna och byta taket till köket i höst. **Vill du vara med och hjälpa till? Du behövs! [Svischa till 123 006 8205](https://www.svischa.se)** Märk: "sommarhemmet"

Vi fyller 30

Vi firar lördag den 24 september med att servera en stor tårtbuffé på Storgatan 32.

Ät så mycket tårta du vill för 100 kr/person. Kaffe/Te eller en läsk ingår.

(Laktos -mjölk -gluten -sockerfria alternativ finns också.)

Lotterier med fina vinster. --Välkommen--

Öppet lördagar kl. 10 - 15, vi tar emot loppisprylar & hela/rena kläder.

Stiftelsen Filippus - Information

Kontaktpersoner:

Micael Jonsson, micael@filippus.se

Bertil Sjöström, bertil@filippus.se

Fabriksgatan 23 C, 891 33 Örnsköldsvik

Tel: 070- 537 91 54

Besöksadress:

Storgatan 32,
891 34 Örnsköldsvik

Loppis:

Ann-Christin Hamberg,
070- 235 42 72

www.filippus.se

Medlemsavgifter:

Under 18 år - 25 kr/mån

Mellan 18 och 65 år - 75 kr/mån

Över 65 år - 60 kr/mån

Familj - 150 kr/mån

Organistioner - 250 kr/mån

Swish: 123 006 8205 B.g. 5036 - 3886